

Roata vieții

Ionutz21

Ieri când a murit bunica, am crezut că și-a urmat stăpânii,
Pomii-și dezveleau tulpina, ploaia aproba sfârșitul lumii...
Florile pe câmpul singuratic se-acleau de-atâta plictiseală,
Nu tu om cu inimă de aur, nu tu viață dulce, doar amară.

Azi când a murit bunicul, am crezut că cerul se despică.
Ochii cei pustii priveau la lună, fără să cunoască strop de frică.
Lupii-n vârful munților cer dreptul de a fi stăpâni peste oștire...
Omul e o umbră-n întuneric care luptă pentru nemurire!

Măine mor și eu c-așa e roata, se învâрте fără să se-oprească
Plâng fecioarele împărăției, plâng icoanele din casa părintească
Ochii mei ce-au învelit pământul, vor uita de visele de-odată,
Sufletul în mine va renaște, într-o altă lume minunată.

Zilnic veți muri și voi cu mine, când vedeți pe stradă suferință,
Mâna cea întinsă e pomana, care-și cere dreptul la credință.
Focul care mistuie-n ogradă, e-un blestem ce moartea-l înțelege,
Apa e un leac de suferință care n-are grai și n-are lege!

Georgian Ionut Zamfira